

mark i første Række blandt de Nationer, der har modtaget Versailles-Traktatens Artikel 427, hvori der angives forskellige Retningslinier for Nationernes Arbejde med Hensyn til Arbejderbeskyttelse. Versailles-Traktatens Artikel 427 paabyder ikke Nationerne at gennemføre dette eller hint; den nævner forskellige Principper, som bør være vejledende for deres Arbejde paa forskellige Omraader, og fremhæver, at dette Arbejde maa ske under nødvendig Hensyntagen til Forskel i klimatiske Forhold, i Vaner, i økonomiske Forhold og i industrielle Traditioner. Den fremhæver blandt disse Principper, som man bør lægge til Grund for sin Virksomhed, det, som ogsaa den højtærede Socialminister fremhævede i sin Forelæggelsestale, at Arbejdet ikke skal anses som en blot og bar Handelsvare. Vor Lovgivning, saaledes som den er foregaaet gennem mange Aar, før Versailles-Traktaten blev til, har netop fastslaaet, at vi for Danmarks Vedkommende ikke anser Arbejdet for at være en blot og bar Handelsvare. Vi har mangeaarig Tradition for, at for os er Arbejdet og Arbejderne andet og mere end en Handelsvare, som vi kan gøre og lade med, som vi vil. Vi har ikke behovet at faa dette som en Anvisning for os, vi kunde tage det til Efterretning som noget, vi har gennemført i en Lovgivning, hvori alle Partier har deltaget, og hvori ogsaa mit Parti har en fremragende Del. I Artiklen nævnes endvidere, foruden dette første Punkt, at der skal være Ret for Arbejderne saavel som for Arbejdsgiverne til med lovlige Formaal for Øje at danne Foreninger, at man bør stræbe henimod at skabe Lønninger, som tillader Arbejderne at opretholde en efter Tiden og Landets Forhold passende Lefevod, at Indførelsen af en 8 Timers Arbejdsdag eller en 43 Timers Arbejdsuge maa være et Maal, hvorefter der maa stræbes, hvor det ikke allerede er naaet. Endvidere, at man skal stræbe at indføre en ugentlig Hviletid paa 24 Timer, Forbud mod Børns Arbejde og lige Løn for Mænd og Kvinder for lige Arbejde. Der nævnes til Slutning i Artiklen, at dette skal være en Ledetraad for den Politik, som Nationernes Liga maa føre, og at man er af den Formening, at disse Principper, anvendte og overholdte paa rette Maade af Ligaens industrielle Samfund, vil være til Gavn for Verdens Løn-
arbejdere.

I denne Artikels Aand har Danmark handlet, og det kan handle i denne Aand fremdeles, uden at det er nødvendigt for os at skride til Ratificering af alle disse

Overenskomster og alle disse Konventioner, som her er forelagt, thi der staar ikke noget i Versailles-Traktaten om, at det ved disse Princippers Overholdelse skal være gennem Lovgivningsmagten alene, at man skal indrette de økonomiske Samfund saaledes, at det kan blive til Gavn ikke blot for det enkelte Samfund, men for alle Verdens Arbejdere. Det er en Ledetraad, som de økonomiske Samfund skal følge, men saa maa de vel selv bestemme efter deres særlige Forhold, om de vil gøre det ved Lovgivningsforanstaltninger eller gennem frie Overenskomster. Derfor anser jeg det for mindre væsentligt, om man er i Stand til at ratificere alle de forskellige Konventioner, som er udarbejdet af det internationale Arbejdsbureau.

Der er udarbejdet i alt 16 Konventioner og en Henstilling; denne knytter sig til den gamle Konvention af 1906 om Forbud mod Anvendelse af hvidt Fosfor. Danmark har heraf ratificeret de 7 og vil, hvis de 10 her foreliggende Konventioner bliver ratificeret, have naaet hele Kredsen rundt. De 7, der allerede er ratificeret, angaar Forbud mod Anvendelse af hvidt Fosfor, Bekæmpelse af Arbejdsløshed, Børns Nararbejde i Industrien, Lavalder for Børn, der arbejder i Industrien, Lavalder for Børn, der arbejder paa Skibe, unge Menneskers Anvendelse som Kullempere og Fyrbødere og Ulykkesforsikring for Arbejdere i Landbruget.

Som jeg før fremhævede, er det bl. a. Arbejdsbureauets Opgave at indsamle Oplysninger om de forskellige Landes Forhold. Jeg tillægger dette meget stor Betydning, og jeg mener, at det er særlig betydningsfuldt, at de forskellige Repræsentanter og Institutioner, som har til Opgave at indsende Beretninger til det internationale Arbejdsbureau, gør dette saa fyldigt som muligt. Her er der imidlertid forskellige Mangler for Danmarks Vedkommende, som jeg vil henstille til den højtærede Socialminister at søge at raade Bod paa. I de Oversigter, der foreligger over den Lovgivning, som de forskellige Lande har, og de Konventioner, de har ratificeret, staar Danmark fuldstændig blankt med Hensyn til Indberetning om Lovgivning vedrørende Landarbejdernes Organisationsret ligesom ogsaa vedrørende Lovgivning om Børns Arbejde i Landbruget. Og naar det af disse Oversigter, der sendes ud til de forskellige Lande, og hvoraf de kan aflæse, hvilken Lovgivning hvert Land har paa dette Omraade uden Hensyn til, om de har ratificeret Overenskomsten, synes at fremgaa, at et Land som Danmark, der i